

GECE
HIRSIZI

gizemli
YERALTI
kütüphanesi

ABIE LONGSTAFF

Çizer: James Brown

İsimlerin Türkçe Okunuşları:

Tally: Teli

Mollett Malikânesi: Mollet Malikânesi

Lord Edward Mollett: Lord Edvird Mollet

Beatrice Ursula Mollett: Beatris Ursula Mollet

Bayan Sneed: Bayan Sinid

Bay Bood: Bay Buud

William: Vilyım

Bayan Marsh: Bayan Marş

Colin: Kolin

Adam: Edım

Martha: Marta

BİRİNCİ BÖLÜM

Hizmetçi kız Tally titredi ve yırtık pırtık hırkasıyla vücudunu iyice sardı. Sabahın erken saatleriydi ve o Mollett Malikânesi'nin karla kaplı arazisinde, yakacak odun aramak için dışarıdaydı. Lambasını havaya kaldırıp gözleriyle ormanın zeminini aradı.

Önlüğünün cebini hafifçe dürttü. “Hey! Bana yardım etmeyecek misin?”

Tally'nin sincap dostu Şanslı, kafasını uzatıp soğuk havayı kokladı ve gerisin geri içeriye girdi.

“Hadi ama!” diye ısrar etti Tally. “Senin acayip kalın bir kışlık montun var.” Parmaklarını cebine sokup Şanslı'nın yumuşak tüylerini dürttü. Şanslı ciyaklayıp

Tally'nin cebinden fırladı; havada takla atıp alçak dallardan birine kondu.

“Seni gidi artist!” dedi Tally gülererek, bir yandan da sepetine ince bir dal ekledi.

Çalılıkların arasından bir hışırtı duyuldu, sonra da keskin bir **ciyıklama!** Tally sıçradı. *Neydi bu şimdi?*

Şanslı ne olduğunu anlamak için bulunduğu daldan aşağı atlayıp karanlık ağaçların içine doğru fırladı. Vücudu karın üzerinde kırmızı bir dalga gibi kıvrılıyordu.

“Beni de bekle!” diye bağırdı Tally. Dalları bir kenara itiyor, bir yandan da düşen karlar boynundan içeri girdikçe ciyıklıyordu. Şanslı birden önünde durdu, geriye doğru temkinli bir adım attı. Bodur böğürtlen çalılıklarının üzerinde dev bir baykuş vardı. Beyaz tüylerinin üzerinde

kahverengi benekleri vardı. Korku dolu, kocaman gözleriyle Tally'ye bakıyordu.

“Tamam, sakin ol.” dedi Tally yumuşak bir sesle. Baykuş çalılıklara sıkışmıştı.

Görünen o ki yukarıdaki ağaçtan düşmüş ve kanatları dikenli dallara takılmıştı.

“Sen geride dur Şanslı.” dedi Tally sincaba. Sincaplar, bunun gibi alaca baykuşlar için çok lezzetli atıştırmalıklardı. “Hıh! Canıma minnet!” der gibi homurdandı Şanslı, izlemek için yakındaki ağaçlardan birine tırmanırken.

Tally yavaşça ilerleyip baykuşa yaklaştı. Karlı zeminde dizlerinin üzerine çöküp lambasını yanına koydu.

“Şimdi seni özgürlüğüne kavuşturacağım.” dedi alçak sesle. Birbirine dolaşmış böğürtlen dallarını lambanın loş ışığında nazikçe çekip baykuşun tüyelerinden ayırdı. Dikenlerden biri batınca baykuş korkuyla geri çekildi. Tally “Özür dilerim!” diyerek baykuşa nazikçe mırıldanmaya devam etti. Baykuş da sonunda yavaş yavaş sakinleşti.

“Neredeyse bitti...” dedi Tally son dalı da çekerken. “... İşte! Artık özgürsün!”

Baykuş çalılıklardan dışarı fırladı. Sol kanadı yarılanmış, dikenler yüzünden tüyleri darmadağın olmuştu. Baykuş uçmaya çalıştı ancak yalnızca alçak dallardan birine kadar kanat çırpabilirdi. Daha yükseğe tırmanmak içinse pençelerini kullandı.

“Bu kanada bir daha bakmamız gerekecek.” dedi Tally baykuşa. “Sen şimdi güzelce dinlen, gün içinde tekrar gelip seni kontrol edeceğim.”

Baykuş gözlerini kapattı ve kafasını sağlam olan kanadının altına gömdü.

Şanslı da ağaçtan aşağı inip Tally'nin omzuna kondu.

“Şimdi,” dedi Tally, “şömineleri yaktım, salonu sildim, avluyu süpürdüm ve bir sürü vişneli kurabiye yaptım.” Biten işleri parmaklarıyla saydı. “Ve hâlâ güneş doğmadı! Birileri uyanmadan gizlice Sırlar Kütüphanesi'ne gitsek iyi olacak.”

Ancak tam gitmeye hazırlanırken üst kattaki pencereden bir çığlık duyuldu. Leydi Beatrice idi bu.

“Tally!” diye bağırdı. “İmdat!”

“Yine gördüm onu!” Leydi Beatrice elinde bir mendille hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Tally, Leydi Beatrice'in yatak odasına koşup lambaları yaktı. Yastıkları toplayıp hanımının arkasına koydu.

“İşte şimdi oldu.” dedi Tally yumuşak bir sesle, örtüyü Leydi Beatrice’in titreyen omuzlarına doğru çekerken.

“Tıpkı önceki gibiydi. Gri, küçücük bir hayalet. İşte tam oradaydı!” Leydi Beatrice pencere pervazını işaret ediyordu.

Leydi Beatrice son bir haftadır neredeyse hiç uyumamıştı. Malikânenin perili olduğundan emindi ve hemen hemen her gece hayalet gördüğünü iddia ederek Tally’yi uyandırıyor. Tally hayaletlere inanmazdı. Dünyanın bütün gizemleriyle ilgili bir sürü kitap barındıran Sırlar Kütüphanesi’nde bile hayaletlerle ilgili hiçbir bilgi yoktu. Tally bunu biliyordu çünkü daha önce araştırmayı denemişti.

“Hayalet diye bir şey yoktur Leydi Beatrice.” dedi Tally nazikçe.

“Ah, ama ben onu duydum! Gecenin bir yarısı birisi banyomun camını tıklattı. Onu görmek için hemen koştum ama çoktan gitmişti.” Leydi Beatrice’in gözleri büyümüş, yanakları solmuştu. “Ve bu sabah da gör-

düm... Gördüm onu... Yani hayaleti!” Leydi Beatrice gözyaşlarına boğuldu.

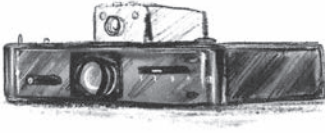
Tally, Leydi Beatrice’in omzunu okşadı. Zavallı Leydi Beatrice. Oysa geçen haftaya kadar çok uzun zamandır ilk kez mutluydu. Yavru köpeği Lord William’ı (talihsiz “vukuatları” için Tally ona Pati adını takmıştı) delicesine seviyor, sevimliliğini kayda almak için fotoğraflarını bile çekiyordu. Mollett Malikânesi yavaş yavaş Pati’nin siyah-beyaz fotoğraflarıyla dolup taşıyordu. Pati bu fotoğraflarda bazen çubukları kemiriyor bazen çamurda yuvarlanıyor bazen de kendi kuyruğunu kovalıyordu. Herkesi hayrete düşüren şey ise Leydi Beatrice’in iyi bir fotoğrafçı olmasıydı. İlginç açılar ve ışıklar yakalamada oldukça yetenekli görünüyordu.

Ancak son zamanlarda Leydi Beatrice geceleri çok korktuğu ve az uyuduğu için tek bir fotoğraf bile çekmemişti. Önceden tıpkı oyuncak ayısından ayrılmayan bir çocuk gibi Leydi Beatrice de kamerasını gittiği her yere götürüyordu. Ancak sonra onu kullanmayı bıraktı. Şimdi çenesine kadar çektiği örtüsüyle yatakta oturuyor; tıpkı bir porselen bebek gibi bembeyaz görünüyordu. Solgun elini örtünün altından çıkarıp kamerayı okşa-

dı. Fotoğrafi görmek için tepesinde pirinç kaplama bir mekanizma bulunan koyu maun rengi bu kamera onun neşe ve övünç kaynağıydı. Üstelik kalan son üründü ve Danimarka'dan onca yol gelmişti.¹

Leydi Beatrice esnedi.

“Çok uykum var.” dedi kamerayı göğsüne doğru çekerek. “Sanırım bugün yataktan çıkmayacağım.”

“Ama bugün güzel bir gün olacak.” dedi Tally. “Hem William’ın fotoğraflarını çekeceğinize dair yayıncıya söz vermişsiniz, unuttunuz mu?”

Leydi Beatrice, Lord Mollett’in kitabı için Pati’nin fotoğraflarını çekmeyi kabul etmişti. Lord Mollett bu kitabı geçen yaz, Pati malikâneye geldiğinde yazmaya başlamıştı. Adı **KÖPEKLERDE GÖRGÜ KURALLARI: Kemik mi Yoksa Çin Porseleni mi?** idi.

1 Leydi Beatrice, dünyanın ilk 35 mm film kameralarından birine sahipti. O zamanlarda birçok insan hâlâ ağır ve hantal olan plaka kameraları ya da deri kaplama kartlardan yapılmış basit bir tasarım olan Brownie kutu kameraları kullanıyordu.

Yayınevi *Messrs Tweet, Lotts and Hope* sayfalara basmak için köpeğin farklı pozlarda birçok fotoğrafını istemişti. Leydi Beatrice'in çektiği Pati fotoğraflarına bayılmışlar ve kitap için fotoğrafları çekmeyi ona teklif etmişlerdi. Leydi Beatrice'in bir fotoğrafçı olarak ilk ücretli işi olacaktı bu; daha doğrusu şimdiye kadarki ilk ücretli işi.

“Ah, Tally. Bugün yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Çok yorgunum.”

“Birazcık uyuyun. Sonra kendinizi hazır hissettiğinizde ben size yardım edeceğim.”

“Bilmiyorum.” dedi Leydi Beatrice. “Penceredeki hayalet bir türlü gözümün önünden gitmiyor. Bundan kurtulmak için her şeyimi verirdim.” diye iç çekti. “Her şeyimi!”

Tally kaşlarını çattı. Bu “hayalet” gerçek bir probleme dönüşüyordu. Pencereyi açtı, etrafa bakmak için dışarıya uzandı. Dışarıda, eşikte, karların üzerinde minik ayak izleri vardı. Leydi Beatrice haklıydı, bir şey buraya gelmişti! Ama ne olabilirdi ki? Ayak izleri kuşlarınkine

benzemiyordu. Tally kuşların ayak izlerini hayal etti; hepsi ağaçlar gibi uzun ve inceydi.

Sincapların ayak izlerine de benzemiyordu. Şanslı'nın pençeleri vardı. Tally'nin görebilmesi için ayaklarını havaya kaldırdı. Minik yastıkları olan oval bir pençeydi bu. Ön pençelerinde dörder, arka pençelerinde ise beşer parmağı vardı.

Tally yerdeki izlere tekrar baktı. Şanslı'nın kilerden daha uzun ve inceydi. Dört parmağı bir de başparmağı vardı. Şeye benziyorlardı... Tally kaşlarını çattı... Minik ellere!

